

Sygn. akt II W 628/12

RSOW (...)

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2013 roku

Sąd Rejonowy w Głogowie II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Daniel Ludwiczak

Protokolant: Mariola Ratuś

po rozpoznaniu na rozprawie dnia 10 maja 2013 roku

sprawy z oskarżenia Komendy Powiatowej Policji w G.

przeciwko **T. Ł. (Ł.)**

synowi J. i J. z domu Z.

urodzonemu (...) w D.

obwinionemu o to, że:

w dniu 30 marca 2012 roku około godz. 13:40 w G. na ul. (...) kierując samochodem marki O. (...) o nr. rej. (...) nie zachował należytej ostrożności i uderzył w tył pojazdu marki M. o nr. rej. (...), czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym;

to jest o czyn z art. 86 § 1 kw

I. obwinionego **T. Ł.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w kwocie 100 zł (sto złotych);

II. na podstawie art. 44 § 5 kpw w zw. z art. 230 § 2 kpk zwraca (...) S.A. z siedzibą w S. dowód rzeczowy w postaci płyty CD, ujęty na karcie 138 akt;

III. na podstawie art. 117 § 2 kpw zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 364,24 zł (trzysta sześćdziesiąt cztery złote i dwadzieścia cztery grosze) tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej obwinionemu z urzędu;

IV. na podstawie art. 118 § 1 i 3 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w wysokości 1586,50 zł (tysiąc pięćset osiemdziesiąt sześć złotych i pięćdziesiąt groszy) i wymierza mu opłatę w wysokości 30 zł (trzydzieści złotych).

Sygn. akt II W 628/12

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 marca 2012 roku około godziny 13.40 T. Ł. jechał wraz z żoną A. Ł. samochodem osobowym marki O. (...) o nr. rej. (...) ul. (...) w kierunku Ronda (...) (...) w G.. Jest to odcinek drogi krajowej nr (...). Ul. (...) jest dwukierunkową drogą z dwoma pasami w każdym kierunku.

T. Ł. kierował samochodem na prawym pasie. Przed nim jechał samochodem osobowym marki M. (...) o nr. rej. (...) R. T. wraz z pasażerką M. S.. Jechali w kierunku ronda i dalej S..

Na 121,7 km drogi nr (...) R. T. zbliżył się do jadącej przed nim koparki. Ponieważ poruszała się wolniej niż pozostałe pojazdy R. T. zamierzał ją wyprzedzić lewym pasem. Z uwagi na ruch samochodów jadących lewym pasem drogi nie było to możliwe. W końcu R. T. zbliżywszy się na bezpośrednią odległość do koparki zahamował. Wówczas jadący za nim T. Ł. także zaczął hamować, aby nie uderzyć w m.. T. Ł. nie zdołał w porę zatrzymać pojazdu i lewą przednią częścią o. uderzył w środek tylnego zderzaka m.. Siła uderzenia nie była wielka. W m. nieznacznie wgięta została belka (tzw. obojnik) i zderzak został przetarty. Natomiast w o. uszkodzeniu uległ przedni zderzak po lewej stronie oraz lewy reflektor.

Dowody:

- zeznania R. T., k. 8v., 94v.-95;
- zeznania M. S., k. 10v., 95v.-96;
- zeznania G. P., k. 96-96v.;
- notatki urzędowe, k. 6-7;
- opinie biegłego sądowego ds. techniki samochodowej i wypadków drogowych, k. 111-118, 142-146, 161v.-162;
- akta szkodowe zakładu ubezpieczeń, k. 138.

Obwiniony T. Ł. obecnie ma 49 lat. Jest żonaty. Na utrzymaniu ma 2 dzieci, na które płaci alimenty. Przysługuje mu renta z tytułu niezdolności do pracy. Miesięcznie otrzymuje świadczenie w wysokości 1358,24 zł. Leczył się psychiatrycznie. W trakcie popełnienia zarzucanego czynu nie miał z przyczyn chorobowych zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Nie leczył się neurologicznie ani odwykowo.

Dowód:

- dane personalne obwinionego, k. 11, 94;
- informacja ZUS O/w L., k. 158;
- orzeczenie sądowo-psychiatryczne, k. 75-76.

T. Ł. przesłuchany w toku czynności wyjaśniających nie przyznał się do zarzucanego czynu i odmówił złożenia wyjaśnień. W pisemnych wyjaśnieniach podał, że kierowca m. zmienił pas ruchu z prawego na lewy. Potem kierujący m. wystraszył się nadjeżdżającego z tyłu pojazdu i wrócił na pas prawy, zajeżdżając drogę o.. Na rozprawie obwiniony nie przyznał się do zarzucanego czynu i podtrzymał swoje pisemne wyjaśnienia.

Dowód:

- wyjaśnienia obwinionego, k. 12, 14, 94v.

Sąd zważył, co następuje:

Uwzględniając przeprowadzone i ujawnione w sprawie dowody, Sąd uznał, iż potwierdziły one ponad wszelką wątpliwość sprawstwo i winę T. Ł. w odniesieniu do przypisanego mu czynu.

Sąd, konstruując stan faktyczny, oparł się na osobowym materiale dowodowym w postaci zeznań pokrzywdzonego R. T., M. S. i G. P.. Podstawę ustaleń stanowiły także notatki urzędowe z kolizji drogowej, akta szkodowe zakładu ubezpieczeń, opinie biegłego sądowego M. P. oraz orzeczenie sądowo-psychiatryczne.

Należy zwrócić uwagę, że postępowanie dowodowe doprowadziło do wyłonienia się dwóch grup dowodowych. Z jednej strony były to wskazane powyżej środki dowodowe wskazujące na winę i sprawstwo T. Ł.. W opozycji do nich pozostawały wyjaśnienia obwinionego znajdujące wsparcie w zeznaniach A. Ł., którzy wskazywali, że kierowca m. zajechał drogę obwinionemu i w ten sposób doszło do kolizji.

Analizując zeznania R. T. oraz M. S. w kontekście pozostałego zgromadzonego materiału dowodowego, zwłaszcza opinii biegłego M. P., Sąd uznał, że są one prawdziwe. Osoby podróżujące m. wskazały, że do zderzenia doszło, gdy ich pojazd znajdował się na prawym pasie, a R. T. jedynie sygnalizował zamiar zajęcia lewego pasa. Przygotowywał się do manewru wyprzedzania, lecz z uwagi na natężenie ruchu nie zmienił pasa. W trakcie jazdy więc przyhamował, aby nie doszło do najechania na jadącą przed nim koparkę. Wówczas to na tylną środkową część m. najechał o. kierowany przez obwinionego.

Na podstawie zeznań świadków R. T. i M. S., notatek urzędowych funkcjonariusza policji oraz zdjęć zawartych w aktach szkodowych Sąd ustalił, że samochód o. uderzył lewą przednią częścią zderzaka w środkową tylną część zderzaka m..

Wobec rozbieżnych relacji w zakresie przyczyn powstania kolizji biegły sądowy do spraw techniki samochodowej i wypadków drogowych dokonał analizy obu wersji przebiegu zdarzenia, tj. wersji prezentowanej przez obwinionego oraz przez kierującego m..

Na podstawie opinii biegłego Sąd wykluczył wersję zdarzenia podawaną przez T. Ł. i świadka A. Ł.. Sąd przyjął, że przebieg kolizji wskazany przez osoby jadące m. jest zgodny z rzeczywistością. Biegły trafnie wywiódł, że uszkodzenia powstałe na skutek zderzenia pojazdów nie mogły powstać w sytuacji prezentowanej przez obwinionego i jego pasażerkę, tj. na skutek zajechania drogi przez zjazd m. z lewego pasa na prawy tuż przed jadącego o.. Przekonuje konkluzja biegłego, że w sytuacji zmiany pasa ruchu przez m. i ponownego wjazdu na prawy pas ruchu, po którym przemieszczał się o., uszkodzenia obu pojazdów byłyby inne, niż to opisano w materiale dowodowym. W m. musiałyby powstać uszkodzenia tylne narożnikowe i boczne od prawej strony. Tymczasem w m. powstały uszkodzenia w środkowej części zderzaka, gdyż w nią został uderzony przez o.. Innych śladów uderzenia w m. ani na miejscu ani później nie ujawniono. Sąd podzielił więc wniosek biegłego, że wyłączną przyczyną kolizji drogowej była niedostateczna obserwacja przez T. Ł. sytuacji na drodze i niezachowanie przez niego odpowiedniego do warunków drogowych, natężenia ruchu, odstępu między pojazdami, co doprowadziło do powstania stanu zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Biegły M. P. także po uzupełnieniu osobowego materiału dowodowego o zeznania A. Ł., która początkowo oświadczyła, że jako osoba najbliższa nie będzie zeznawać, w opinii uzupełniającej podtrzymał wnioski pierwszej opinii. Biegły wskazał, że deklarowany przez świadka opis przebiegu krytycznego zdarzenia zbieżny z wersją obwinionego był analizowany w pierwszej opinii i z uwagi na powstałe w pojazdach uszkodzenia ta wersja zdarzenia jest wykluczona. W uzupełniającej opinii ustnej złożonej na rozprawie biegły podtrzymał swój wywód.

W ocenie Sądu opinie biegłego były jasne, spójne i nie zawierały sprzecznych wniosków. Sąd nie dopatrył się błędów logicznych w rozumowaniu biegłego. Wydając opinie biegły bazował na całym zgromadzonym materiale dowodowym i swoje stanowisko w sposób wystarczający uargumentował. Dlatego Sąd przyjął wnioski opinii za podstawę ustaleń faktycznych. Natomiast brak satysfakcji strony procesu z wniosków opinii biegłego nie jest jeszcze wystarczającą podstawą do domagania się dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii innego biegłego z zakresu ruchu drogowego.

Z zeznań funkcjonariusza policji G. P. wynika, że badał stan trzeźwości uczestników kolizji i w trakcie kontaktu z kierowcami nie stwierdził niczego, co by mogło wskazywać na użycie przez nich substancji psychotropowych czy odurzających. Świadek podał, że kierowcy normalnie się zachowywali, a ustawienie pojazdów nie wskazywało, aby któryś z kierowców rozpoczynał, kończył lub był w trakcie manewru zmiany pasa ruchu. Świadek na miejscu na podstawie uszkodzeń pojazdów domyślił się, że obwiniony podjął manewr w celu uniknięcia zderzenia z jadącym przed nim pojazdem.

T. Ł. konsekwentnie zaprzeczał, by spowodował kolizję drogową. Jednak z uwagi na powołany powyżej materiał dowodowy Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego i uznał, że zostały złożone w celu uniknięcia odpowiedzialności za popełnione wykroczenie. Sugestia obwinionego, że R. T. zjechał na lewy pas, a później wjechał ponownie na prawy pas za koparkę jest irracjonalna. Osoby jadące m. wskazały, że celem podróży było S.. Ponadto, gdyby było tak, jak wskazuje obwiniony, to doświadczenie życiowe podpowiada, że R. T. wyprzedziłby jadącą wolno koparkę. Po to przecież według twierdzenia obwinionego miał zmienić pas ruchu, a nie ponownie wjeżdżał na prawy pas i dalej za nią jechał.

Sąd nie dał wiary również zeznaniom żony obwinionego A. Ł.. Ze względu na bliską więź łączącą ją z T. Ł. oraz własny interes polegający na tym, że wskutek krytycznego zdarzenia to z jej polisy OC zostało wypłacone odszkodowanie za szkodę w pojeździe m., a także z uwagi na zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd stwierdził, że chciała uchronić obwinionego przed odpowiedzialnością za popełniony czyn. Tym bardziej, że dopytywana wskazała, że nie wie, jak przebiegała na miejscu rozmowa obwinionego z kierowcą m. i później z obwinionym o tym nie rozmawiała. Takie stwierdzenie świadka dziwi, jeśli się zważy, że była na miejscu zdarzenia i jak się wyraziła na rozprawie uważała, że obwiniony nie ponosił winy. Wobec tego jako właścicielka pojazdu musiała się dowiedzieć od obwinionego, co mu powiedział kierowca drugiego pojazdu uczestniczącego w kolizji. Poza tym relacja świadka co do wzajemnego położenia obu pojazdów w krytycznej chwili nijak się ma do ich uszkodzeń, na co wskazał biegły w swoich opiniach.

Reasumując, Sąd uznał, że T. Ł., kierując o., nie zachował należytej ostrożności podczas jazdy, albowiem odstęp jego pojazdu od jadącego przed nim m. nie był właściwy. W krytycznej sytuacji obwiniony nie był zdolny do odpowiedniego zareagowania na zmieniające się warunki na drodze. Wobec zmniejszenia przez m. prędkości obwiniony doprowadził do zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a w końcu zderzenia obu pojazdów. Ta zmiana w świecie zewnętrznym świadczy o istnieniu zagrożenia.

Obwiniony dopuścił się wykroczenia kwalifikowanego z art. 86 § 1 kw. Zachowanie sprawcy naruszające wskazany przepis polega na niezachowaniu należytej ostrożności, czego następstwem jest spowodowanie zagrożenia w bezpieczeństwie ruchu drogowego. Zgodnie z przepisami Prawa o ruchu drogowym (art. 3) każdy uczestnik ruchu, czyli pieszy, kierujący, a także inne osoby przebywające w pojeździe lub na pojeździe znajdującym się na drodze, jak i inne osoby znajdujące się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga – szczególną ostrożność, czyli unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Przez działanie rozumie się również zaniechanie. Każdy uczestnik ruchu drogowego jest obowiązany do zachowania ostrożności, czyli do postępowania uważnego, przezornego, stosowania się do sytuacji istniejącej na drodze.

Wymierzając obwinionemu karę, Sąd kierował się przesłankami zawartymi w art. 33 kw. Do okoliczności obciążających Sąd zaliczył znaczny stopień winy obwinionego. T. Ł. dopuścił się wykroczenia z zamiarem ewentualnym. Miał świadomość, że nie jedzie uważnie, ostrożnie. Jednakże nie chciał doprowadzić do skutku w postaci wywołania stanu zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu, choć nie zachowując wymaganych środków ostrożności godził się z możliwością jego powstania. Jako okoliczność łagodzącą uwzględniono niewielki rozmiar uszkodzeń powstałych w pojeździe, na który obwiniony najechał.

Mając to na uwadze, Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny w kwocie 100 złotych, uznając, że kara ta stanowi wystarczającą reakcję na czyn T. Ł.. Sankcja ta uwzględnia możliwości majątkowe obwinionego. Wymierzona

kara grzywny będzie również miała pozytywny wpływ na kształtowanie świadomości społecznej oraz będzie stanowiła wystarczający bodziec dla osiągnięcia względem obwinionego pożądanych celów zapobiegawczych oraz wychowawczych.

Orzeczenie o zwrocie dowodu rzeczowego znajduje oparcie w treści art. 44 § 5 kpw w zw. z art. 230 § 2 kpk.

Sąd na podstawie art. 117 § 2 kpw w zw. z § 14 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 19 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2002.163.1348 z późniejszymi zmianami) przyznał od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 364,24 zł tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej obwinionemu z urzędu (wynagrodzenie oraz uiszczona opłata sądowa).

Orzeczenie o wydatkach postępowania oraz o opłacie wydano na podstawie art. 118 § 1 i 3 kpw w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U.2001.118.1269) i art. 119 kpw w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz.U.1983.49.223 z późniejszymi zmianami). Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w wysokości 1586,50 zł i wymierzył mu opłatę w wysokości 30 zł. Na koszty postępowania składały się: ryczałt w kwocie 100 zł, należności biegłych (psychiatry oraz z zakresu ruchu drogowego) w łącznej kwocie 1122,26 zł oraz należności adwokackie w kwocie 364,24 zł.

W ocenie Sądu brak było podstaw do odstąpienia od ogólnej reguły, że w razie ukarania obciąża się obwinionego kosztami postępowania. Trzeba wskazać, że koszty te zostały poniesione wskutek działania obwinionego. Ponadto, obwinionemu przysługuje do 2016 roku renta z tytułu niezdolności do pracy w kwocie 1358,24 zł miesięcznie. Obwiniony tworzy z żoną wspólne gospodarstwo domowe. Żona obwinionego posiada stałe zatrudnienie. Zatem jest on w stanie ponieść koszty procesu. Oceny tej nie zmienia okoliczność, że obwiniony płaci alimenty na rzecz dzieci ze związku małżeńskiego z A. Ł.. Należy wskazać, że wydatki te są normalnym następstwem posiadania dzieci i nie mogą usprawiedliwiać zwolnienia obwinionego od zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu. Wprawdzie obwiniony na rozprawie oświadczył, że z przysługującego mu świadczenia otrzymuje jedynie kwotę 418 zł, gdyż reszta jest egzekwowana na alimenty na 2 dzieci. Jednakże Sądowi z urzędu wiadomo, że obwiniony posiada także inne zobowiązania, ale to nie oznacza, że ma być zwolniony od kosztów postępowania.

W tych okolicznościach sytuacja osobista i majątkowa obwinionego nie uzasadniała zwolnienia go od kosztów procesu.